

Sygnatura akt I C 92/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 sierpnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu – Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: S.S.O. Dagmara Kos

Protokolant: st. sekr. sąd. Beata Krysiak

po rozpoznaniu w dniu 4 sierpnia 2017 roku w Sieradzu na rozprawie

sprawy z powództwa M. P. i J. M. (1)

przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

o zapłatę

1. odmawia odrzucenia pozwu,
2. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powódki M. P. kwotę 160.000,00 (sto sześćdziesiąt tysięcy) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 27 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty,
3. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powoda J. M. (1) kwotę 124.000,00 (sto dwadzieścia cztery tysiące) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty,
4. w pozostałym zakresie powództwa oddala,
5. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powódki M. P. kwotę 3.251,90 (trzy tysiące dwieście pięćdziesiąt jeden złotych dziewięćdziesiąt groszy) tytułem częściowego zwrotu kosztów procesu,
6. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powoda J. M. (1) kwotę 2.818,88 (dwa tysiące osiemset osiemnaście złotych osiemdziesiąt osiem groszy) tytułem częściowego zwrotu kosztów procesu,
7. zasądza od powódki M. P. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Sieradzu kwotę 2.190,04 (dwa tysiące sto dziewięćdziesiąt złotych cztery grosze) tytułem częściowego zwrotu kosztów procesu wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa i kwotę tę nakazuje ściągnąć z zasądzonego od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powódki M. P. roszczenia,
8. zasądza od powoda J. M. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Sieradzu kwotę 2.180,50 (dwa tysiące sto osiemdziesiąt złotych pięćdziesiąt groszy) tytułem częściowego zwrotu kosztów procesu wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa i kwotę tę nakazuje ściągnąć z zasądzonego od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powoda J. M. (1) roszczenia,
9. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Sieradzu kwotę 15.665,09 (piętnaście tysięcy sześćset sześćdziesiąt pięć złotych dziewięć groszy) tytułem częściowego zwrotu kosztów procesu wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 92/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 20 marca 2017 r. skierowanym przeciwko pozwanemu (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.:

- powódka M. P. wniosła o zasądzenie na jej rzecz kwoty 200.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę jakiej doznała na skutek śmierci rodziców A. M. i J. M. (2) z ustawowymi odsetkami od dnia 27 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania według norm prawem przepisanych w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 10.800,00 zł i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 34,00 zł,

- powód J. M. (1) wniosł o zasądzenie na jego rzecz kwoty 164.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę jakiej doznał na skutek śmierci rodziców A. M. i J. M. (2) z ustawowymi odsetkami od dnia 19 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania według norm prawem przepisanych w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 10.800,00 zł i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 34,00 zł.

(pozew- k.2-13)

W odpowiedzi na pozew złożonej na rozprawie w dniu 12 maja 2017 r. pozwany wniosł o odrzucenie pozwu z uwagi na przedawnienie roszczenia lub o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu oraz kosztów zastępstwa procesowego w wysokości analogicznej do wnioskowanej przez powodów bądź według zestawienia kosztów, jakie złoży na rozprawie.

(odpowiedź na pozew- k.71-72)

Na rozprawie w dniu 12 maja 2017 r. pełnomocnik powodów popierał powództwo a pełnomocnik pozwanego wnosił o odrzucenie pozwu ewentualnie o jego oddalenie.

(protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 00:03:43 – 00:06:16- koperta k.139)

Na rozprawie w dniu 4 sierpnia 2017 r. pełnomocnik powodów popierał powództwo a w imieniu pozwanego na rozprawie tej nikt się nie stawił.

(protokół rozprawy z dnia 4 sierpnia 2017 r. na płycie CD 00:01:54 – 00:34:26- koperta k.139)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 kwietnia 1997 r. w C. kierujący samochodem F. (...) p J. B. wpadł w poślizg i zjechał na przeciwny pas ruchu i zderzył się z nadjeżdżającym z przeciwnego kierunku samochodem marki D., którym jechali rodzice powodów A. M. i J. M. (2) oraz powód J. M. (1). Na skutek tego zderzenia oba pojazdy stanęły w płomieniach a A. M. i J. M. (2) doznali obrażeń skutkujących ich śmiercią na miejscu wypadku.

(bezsporne, zeznania świadków: I. K.- protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 00:12:57 – 00:35:15- koperta k.139, U. P. - protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 00:35:15 – 00:53:23- koperta k.139, B. M.- protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 00:53:23 – 01:14:18- koperta k.139, M. K.- protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 01:14:18 – 01:25:44- koperta k.139, zeznania powódki M. P.- protokół rozprawy z dnia 4 sierpnia 2017 r. na płycie CD 00:04:41 – 00:30:49- koperta k.139, kserokopia wyroku Sądu Rejonowego w Kępnie z dnia 24 lipca 1997 r. wydanego w sprawie sygn. akt II K 280/97- k.19-20, kserokopia odpisu skróconego aktu zgonu A. M.- k.21, kserokopia odpisu skróconego aktu zgonu J. M. (2)- k.22)

Sprawca wypadku, w wyniku którego A. M. i J. M. (2) doznali obrażeń ciała skutkujących ich śmiercią, skazany został za jego spowodowanie prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kępnie z dnia 24 lipca 1997 r. wydanym w sprawie sygn. akt II K 280/97.

(bezsporne, kserokopia wyroku Sądu Rejonowego w Kępnie z dnia 24 lipca 1997 r. wydanego w sprawie sygn. akt II K 280/97- k.19-20)

Samochód, którym jechał J. B., był ubezpieczony w zakresie OC w (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W..

(bezsporne)

Powód był uczestnikiem wypadku, w którym zginęli jego rodzice. Jako jedynemu z podróżujących samochodem D. udało mu się wydostać z jego wnętrza i był on naocznym świadkiem śmierci swoich rodziców. Powódka o wypadku i śmierci rodziców dowiedziała się od sąsiadki i wiadomość ta nią wstrząsnęła.

(zeznania świadków: I. K.- protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 00:12:57 – 00:35:15- koperta k.139, U. P. - protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 00:35:15 – 00:53:23- koperta k.139, B. M.- protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 00:53:23 – 01:14:18- koperta k.139, M. K.- protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 01:14:18 – 01:25:44- koperta k.139, zeznania powódki M. P.- protokół rozprawy z dnia 4 sierpnia 2017 r. na płycie CD 00:04:41 – 00:30:49- koperta k.139)

W chwili śmierci A. M. miała 39 lat a J. M. (2) miał 45 lat. Przed śmiercią A. M., która miała wykształcenie średnie rolnicze, pracowała jako pracownik biurowy a J. M. (2), który miał wykształcenie podstawowe, pracował na produkcji w fabryce płyt wiórowych.

(bezsporne, zeznania świadka I. K.- protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 00:12:57 – 00:35:15- koperta k.139, kserokopia odpisu skróconego aktu zgonu A. M.- k.21, kserokopia odpisu skróconego aktu zgonu J. M. (2)- k.22)

Powódka M. P. w chwili śmierci rodziców miała 17 lat i chodziła do III klasy szkoły zawodowej, którą wkrótce miała ukończyć. W czasie, gdy doszło do wypadku, szykowała się ona do imprezy, którą mieli dla niej zorganizować rodzice na 18 – ste urodziny. Powód J. M. (1) w chwili śmierci rodziców miał 14 lat i chodził do szkoły podstawowej. Przed wypadkiem powodowie mieszkali z rodzicami w mieszkaniu w bloku w W..

(bezsporne, zeznania świadków: I. K.- protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 00:12:57 – 00:35:15- koperta k.139, U. P. - protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 00:35:15 – 00:53:23- koperta k.139, B. M.- protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 00:53:23 – 01:14:18- koperta k.139, M. K.- protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 01:14:18 – 01:25:44- koperta k.139, zeznania powódki M. P.- protokół rozprawy z dnia 4 sierpnia 2017 r. na płycie CD 00:04:41 – 00:30:49- koperta k.139, kserokopia odpisu skróconego aktu urodzenia M. P.- k.35, kserokopia dowodu osobistego M. P.- k.36, kserokopia odpisu skróconego aktu urodzenia J. M. (1)- k.37)

Po śmierci rodziców powódka nie miała siły wziąć udziału w ich ceremonii pogrzebowej, która odbyła się w dniu, w którym wcześniej planowana była jej impreza urodzinowa. W pogrzebie tym wzięła udział tylko dzięki temu, iż na pogotowiu zaaplikowano jej środki uspokajające. Na pogrzebie jednak płakała, krzyczała i zemdlala. Powód nie wzięła udziału w pogrzebie rodziców, gdyż w czasie, kiedy się on odbywał, leżał jeszcze w szpitalu.

(zeznania świadków: I. K.- protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 00:12:57 – 00:35:15- koperta k.139, U. P. - protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 00:35:15 – 00:53:23- koperta k.139, B. M.- protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 00:53:23 – 01:14:18- koperta k.139, M. K.- protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 01:14:18 – 01:25:44- koperta k.139, zeznania powódki M. P.- protokół rozprawy z dnia 4 sierpnia 2017 r. na płycie CD 00:04:41 – 00:30:49- koperta k.139)

Powodowie byli bardzo zżyci z rodzicami. Wraz z nimi byli zgodną i kochającą się rodziną. Rodzice powodów zawsze byli dla nich wsparciem i pomagali im w realizacji planów życiowych.

(zeznania świadków: I. K.- protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 00:12:57 – 00:35:15- koperta k.139, U. P. - protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 00:35:15 – 00:53:23- koperta k.139, B. M.- protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 00:53:23 – 01:14:18- koperta k.139, M. K.- protokół rozprawy z dnia 12

maja 2017 r. na płycie CD 01:14:18 – 01:25:44- koperta k.139, zeznania powódki M. P.- protokół rozprawy z dnia 4 sierpnia 2017 r. na płycie CD 00:04:41 – 00:30:49- koperta k.139)

Po śmierci rodziców życie powodów diametralnie się zmieniło. W jednym dniu stracili oni rodziców, którzy byli ich jedynymi opiekunami. Powód po wyjściu ze szpitala nie chciał już wracać do mieszkania, w którym mieszkał z rodzicami i siostrą i zamieszkał z wujkiem B. M. w Ż., która to miejscowość jest oddalona o 20 km od W.. Zmiana miejsca zamieszkania wiązała się dla niego także ze zmianą szkoły. Powódka po śmierci rodziców przebywała u cioci a potem u wujka B. M.. Nie chciała ona jednak mieszkać u wujka, chciała pozostać w mieszkaniu rodziców i być tam sama ze sobą i wróciła tam.

(zeznania świadków: I. K.- protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 00:12:57 – 00:35:15- koperta k.139, U. P. - protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 00:35:15 – 00:53:23- koperta k.139, B. M.- protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 00:53:23 – 01:14:18- koperta k.139, M. K.- protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 01:14:18 – 01:25:44- koperta k.139, zeznania powódki M. P.- protokół rozprawy z dnia 4 sierpnia 2017 r. na płycie CD 00:04:41 – 00:30:49- koperta k.139)

Po śmierci rodziców powodowie utrzymywali się z renty rodzinnej po nich. Wspierali się oni nawzajem i stali się dla siebie najbliższymi osobami.

(zeznania świadków: I. K.- protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 00:12:57 – 00:35:15- koperta k.139, U. P. - protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 00:35:15 – 00:53:23- koperta k.139, B. M.- protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 00:53:23 – 01:14:18- koperta k.139, zeznania powódki M. P.- protokół rozprawy z dnia 4 sierpnia 2017 r. na płycie CD 00:04:41 – 00:30:49- koperta k.139)

Po śmierci rodziców powód był roztrzęsiony, gdyż zginęli oni na jego oczach i nie mógł on ich oswobodzić z płonącego samochodu. Ciągle płakał, rozpaczał i nie mógł mówić o wypadku i dla jego dobra członkowie jego rodziny przestali wspominać przy nim o jego rodzicach. Powód zrobił się też nerwowy. Nie korzystał on jednak z pomocy lekarskiej ani psychologicznej.

(zeznania świadków: I. K.- protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 00:12:57 – 00:35:15- koperta k.139, U. P. - protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 00:35:15 – 00:53:23- koperta k.139, B. M.- protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 00:53:23 – 01:14:18- koperta k.139, M. K.- protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 01:14:18 – 01:25:44- koperta k.139, zeznania powódki M. P.- protokół rozprawy z dnia 4 sierpnia 2017 r. na płycie CD 00:04:41 – 00:30:49- koperta k.139)

Po śmierci rodziców powódka była zrozpaczona, gdyż nie mogła pogodzić się z ich stratą. Każda wzmianka na ich temat w jej obecności wprowadzała ją w przygnębienie. Z osoby otwartej i wesołej stała się smutna i przygnębiona. Powódka nie potrafiła skupić się na nauce i miała gorsze wyniki w szkole. Musiała zmienić plany życiowe, gdyż jej ojciec miał jej po skończeniu szkoły pomóc założyć „małą gastronomię”. Denerwowała ją i nie pomagała jej litość, z którą po śmierci rodziców spotykała się ze strony otoczenia. Żeby nie myśleć o braku rodziców zaangażowała się ona mocno w praktyki zawodowe, które wówczas odbywała. Gdy praktyki te zakończyły się, powódka nie mogąc poradzić sobie z traumą, zaczęła pić alkohol. Jej problem alkoholowy trwał około pół roku. Skończył się, gdy jej brat opowiedział jej o przebiegu wypadku. Gdy ten problem jeszcze u niej występował zdecydowała się ona na dwie wizyty u psychologa, które jej nie pomogły. Przyjmowała ona wówczas leki uspokajające, po których źle się czuła, wobec czego zrezygnowała z ich zażywania. Gdy wujek powódki B. M. zorientował się, że ma ona problem alkoholowy, zabrał ją do siebie.

(zeznania świadków: I. K.- protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 00:12:57 – 00:35:15- koperta k.139, B. M.- protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 00:53:23 – 01:14:18- koperta k.139, B. M.- protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 00:53:23 – 01:14:18- koperta k.139, M. K.- protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 01:14:18 – 01:25:44- koperta k.139, zeznania powódki M. P.- protokół rozprawy z dnia 4 sierpnia 2017 r. na płycie CD 00:04:41 – 00:30:49- koperta k.139)

Po śmierci rodziców powodowie często chodzili do nich na cmentarz, a w dzień ojca i matki zanosili tam znicze i zamawiali msze w intencji rodziców.

(zeznania świadków: I. K.- protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 00:12:57 – 00:35:15- koperta k.139, U. P. - protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 00:35:15 – 00:53:23- koperta k.139, B. M.- protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 00:53:23 – 01:14:18- koperta k.139, M. K.- protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 01:14:18 – 01:25:44- koperta k.139, zeznania powódki M. P.- protokół rozprawy z dnia 4 sierpnia 2017 r. na płycie CD 00:04:41 – 00:30:49- koperta k.139)

Powodowie nie pogodzili się do dziś ze śmiercią rodziców i w dalszym ciągu cierpią z powodu ich straty i płaczą na ich wspomnienie. Nadal często odwiedzają rodziców na cmentarzu. Powódka często też ich wspomina, a gdy to robi, to płacze, powód natomiast nie lubi, gdy ktoś przy nim wspomina ich. Powódce brakuje rodziców najbardziej w święta, urodziny i imieniny. Ma pamiątki po nich ale nie sięga do nich, Często natomiast ogląda zdjęcia z rodzicami.

(zeznania świadków: I. K.- protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 00:12:57 – 00:35:15- koperta k.139, U. P. - protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 00:35:15 – 00:53:23- koperta k.139, B. M.- protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 00:53:23 – 01:14:18- koperta k.139, M. K.- protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 01:14:18 – 01:25:44- koperta k.139, zeznania powódki M. P.- protokół rozprawy z dnia 4 sierpnia 2017 r. na płycie CD 00:04:41 – 00:30:49- koperta k.139)

Powodowie ułożyli sobie życie po śmierci rodziców i obecnie mają swoje własne rodziny. Powódka ma troje dzieci a powód ma jedno dziecko.

(bezsporne, zeznania świadków: I. K.- protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 00:12:57 – 00:35:15- koperta k.139, U. P. - protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 00:35:15 – 00:53:23- koperta k.139, M. K.- protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 01:14:18 – 01:25:44- koperta k.139)

Nagła i tragiczna śmierć rodziców, z którymi powódkę łączyły prawidłowe, bliskie relacje, stanowiła dla powódki uraz, głównie z uwagi na nagłość zdarzenia i drastyczną zmianę sytuacji rodzinnej, która pociągnęła za sobą gwałtowną zmianę roli społecznej powódki z roli wspieranego przez rodziców dziecka na rolę osoby dorosłej. Śmierć ta była dla powódki wydarzeniem trudnym i bolesnym, które wywołało u niej proces żałoby. Bezpośrednio po śmierci rodziców odczuwała ona znaczne cierpienie, rozpacz i tęsknotę, czuła się osamotniona i straciła nadzieję. Doświadczona przez nią trauma spowodowała u niej utratę poczucia bezpieczeństwa, w tym również materialnego. Nie mogąc poradzić sobie samodzielnie z cierpieniem po stracie rodziców i nie mając poczucia oparcia u członków rodziny sięgnęła ona po autodestrukcyjny sposób radzenia sobie z emocjami przy użyciu alkoholu. Było to jednak epizodyczne i nie doprowadziło u niej do utrwalenia autodestrukcyjnych sposobów radzenia sobie. W rezultacie udało się powódce odzyskać równowagę psychiczną i przystosowała się ona do nowej sytuacji. Na żadnym z etapów odczuwana przez powódkę żałoba nie przybierała charakteru żałoby patologicznej. Obecnie proces żałoby jest już u niej zakończony a w stanie psychicznym powódki nie stwierdza się występowania zaburzeń klinicznych, które utrudniałyby jej funkcjonowanie w jakiegokolwiek z ról.

(opinia biegłego psychologa A. B.- k.94-98)

Nagła i tragiczna śmierć rodziców, z którymi powoda łączyły prawidłowe relacje rodzinne, była dla niego wydarzeniem traumatycznym, przede wszystkim z uwagi na fakt bycia uczestnikiem i naocznym świadkiem zdarzenia. Doświadczenie, jakie było udziałem powoda, nie przekroczyło jego zdolności adaptacyjnych i nie doprowadziło do patologizacji procesu żałoby oraz nie wpłynęło w sposób zaburzający na proces kształtowania się osobowości powoda i wynikające z tego funkcjonowanie w zakresie pełnienia ról rodzinnych i społecznych.

(opinia biegłego psychologa A. B.- k.100-103)

Pismem z dnia 5 czerwca 1997 r. B. M. powiadomił pozwanego o zdarzeniu drogowym, w którym śmierć ponieśli A. M. i J. M. (2).

(bezsporne, zeznania świadka B. M.- protokół rozprawy z dnia 12 maja 2017 r. na płycie CD 00:53:23 – 01:14:18- koperta k.139, zawiadomienie o zdarzeniu szkodowym- k.39-40)

W dniu 30 maja 1998 r. i w dniu 6 czerwca 1998 r. pozwany dokonał na rzecz powodów wypłat odszkodowań za szkody doznane przez nich na skutek wypadku z dnia 11 kwietnia 1997 r. Łącznie wypłacona im wówczas została kwota 21.263,88 zł.

(bezsporne, kserokopie potwierdzeń wypłat- k.76, k.78)

Pismem z dnia 19 lipca 2016 r. powód zażądał od pozwanego zadośćuczynienia za śmierć matki w kwocie 100.000,00 zł i zadośćuczynienia za śmierć ojca w kwocie 100.000,00 zł.

(bezsporne, kserokopia pisma powoda z dnia 19 lipca 2016 r.- k.24-26, wywiad z powodem do zgłoszenia szkody- załączone akta szkodowe na płycie CD- koperta k.80)

Decyzjami z dnia 26 lipca 2016 r. pozwany przyznał powodowi zadośćuczynienie za śmierć matki w kwocie 18.000,00 zł i zadośćuczynienie za śmierć ojca w kwocie 18.000,00 zł.

(bezsporne, kserokopie decyzji z dnia 26 lipca 2016 r.- k.33, k.34, kserokopie potwierdzeń wypłat- k.77, k.79)

Pismem z dnia 27 lipca 2016 r. powódka zażądała od pozwanego zadośćuczynienia za śmierć matki w kwocie 100.000,00 zł i zadośćuczynienia za śmierć ojca w kwocie 100.000,00 zł.

(bezsporne, kserokopia pisma powódki z dnia 27 lipca 2016 r.- k.28-30, wywiad z powódką do zgłoszenia szkody- załączone akta szkodowe na płycie CD- koperta k.80)

Decyzjami z dnia 29 lipca 2016 r. pozwany odmówił powódce przyznania zadośćuczynienia za śmierć rodziców wskazując, iż jej roszczenie jest przedawnione.

(bezsporne, kserokopie decyzji z dnia 29 lipca 2016 r.- k.31, k.32)

Pismem z dnia 9 stycznia 2017 r. pozwany poinformował, że wypłata zadośćuczynienia za śmierć rodziców na rzecz powoda dokonana została błędnie.

(bezsporne, kserokopie informacji- k.38)

Powyższych ustaleń stanu faktycznego Sąd dokonał w oparciu o zeznania powódki i przesłuchiwanym w sprawie świadków, opinie biegłego psychologa a także w oparciu o zgromadzone w aktach sprawy dokumenty, których treści strony nie kwestionowały.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Ponieważ pozwany wnosił o odrzucenie pozwu z powodu przedawnienia roszczeń powodów w pierwszej kolejności należało odnieść się do jego żądania.

Przesłanki odrzucenia pozwu zostały enumeratywnie wymienione w art. 199 § 1 kpc. Zgodnie z tym przepisem sąd odrzuci pozew jeżeli droga sądowa jest niedopuszczalna, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona, jeżeli jedna ze stron nie ma zdolności sądowej albo jeżeli powód nie ma zdolności procesowej, a nie działa za niego przedstawiciel ustawowy albo jeżeli w składzie organów jednostki organizacyjnej będącej powodem zachodzą braki uniemożliwiające jej działanie.

Składając wniosek o odrzucenie pozwu pozwany nie wskazywał żadnej z przyczyn odrzucenia pozwu wymienionych w art. 199 § 1 kpc a powoływał się na przedawnienie roszczenia powodów. Tymczasem zarzut przedawnienia, nawet gdyby zostało ono stwierdzone, nie może prowadzić do odrzucenia pozwu lecz do oddalenia powództwa.

Mając zatem na uwadze powyższe Sąd odmówił odrzucenia pozwu.

Przechodząc do merytorycznego rozpoznania sprawy wskazać należy, że właściciel samochodu, który uderzył w samochód, którym jechali A. M. i J. M. (2), zawarł z pozwanym zakładem ubezpieczeń umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem tego pojazdu. Zakres ochrony ubezpieczeniowej i odpowiedzialności ubezpieczyciela uregulowany został przez ustawę z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 392 ze zm.)

Zgodnie z mającym zastosowanie w przedmiotowej sprawie art. 34 ust. 1 powołanego aktu prawnego w brzmieniu obowiązującym w chwili wejścia w życie tej ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Art. 36 ust. 1 powołanej wyżej ustawy w brzmieniu obowiązującym w chwili jej wejścia w życie stanowił, iż odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Suma gwarancyjna nie może być niższa niż równowartość w złotych – w przypadku szkód na osobie 350.000 euro na każdego poszkodowanego – ustalana przy zastosowaniu kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski obowiązującego w dniu wyrządzenia szkody.

Podstawę odpowiedzialności kierującego ubezpieczonym pojazdem J. B., który doprowadził do zderzenia z samochodem, jakim poruszali się A. M. i J. M. (2), jest art. 415 kc. Przepis ten stanowi, że kto z winy swojej wyrządził drugiemu szkodę obowiązany jest do jej naprawienia.

Za spowodowanie wypadku, w którym zginęli A. M. i J. M. (2), J. B. został skazany prawomocnym wyrokiem, co jest jednoznaczne ze stwierdzeniem jego winy w spowodowaniu wypadku. Pozwany zresztą nie kwestionował, by ponosił on winę za jego spowodowanie i już w toku likwidacji szkody przyjął swoją odpowiedzialność za szkody wynikłe z tego zdarzenia drogowego wypłacając powodom w 1998 r. odszkodowanie. Stwierdzenie odpowiedzialności za szkodę kierującego ubezpieczonym u pozwanego samochodem jest w związku z tym równoznaczne z odpowiedzialnością za nią pozwanego na podstawie zawartej umowy ubezpieczenia OC pojazdu.

W przedmiotowej sprawie z uwagi na datę zdarzenia wywołującego krzywdę (11 kwietnia 1997 r.) mają zastosowanie przepisy kodeksu cywilnego w brzmieniu przed nowelizacją dokonaną na mocy art. 1 ustawy z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie ustawy kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 116, poz. 731), która wprowadziła do porządku prawnego art. 446 § 4 kc przewidujący możliwość przyznania najbliższym członkom rodziny zmarłego zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną na skutek tej śmierci krzywdę. Choć w stanie prawnym sprzed dnia 3 sierpnia 2008 r. przepis ten nie obowiązywał, to jednak nie ulega wątpliwości, iż przed jego wejściem w życie spowodowanie deliktem śmierci osoby bliskiej mogło stanowić naruszenie dóbr osobistych najbliższych członków rodziny zmarłego i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 kc i zasady tej nie wyłączał art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Wprowadzenie do porządku prawnego art. 446 § 4 kc doprowadziło zatem jedynie do zmiany w sposobie realizacji roszczenia przez skonkretyzowanie osób uprawnionych do jego dochodzenia oraz przesłanek jego stosowania. (patrz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2011 r., I CSK 621/10, LEX nr 848128, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2011 r., III CSK 537/10, LEX nr 846553, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2012 r., III CZP 93/12, LEX nr 1267081)

Art. 23 kc stanowi, że dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko, lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Jak wynika z tego przepisu katalog dóbr osobistych ma charakter otwarty. Z pewnością zatem do katalogu tego można zaliczyć więź emocjonalną łączącą członków najbliższej rodziny. Wiąż ta zapewnia im bowiem poczucie stabilności, wzajemne wsparcie obejmujące zarówno sferę materialną i niematerialną i gwarantuje wzajemną pomoc a jej zerwanie powoduje ból, cierpienie i rodzi poczucie krzywdy.

Art. 448 kc stanowi, iż w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Przepis ten jest związany z treścią art. 24 kc, który stanowi, iż osoba, której dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne; w razie zaś dokonanego naruszenia może także żądać, aby sprawca dopełnił czynności potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia a w szczególności, aby złożył oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie (uregulowanych właśnie w art. 448 kc) może ona żądać także zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Jak wynika z art. 24 kc podstawową przesłankę cywilnoprawnej ochrony dóbr osobistych, warunkującą zarówno roszczenia zmierzające do usunięcia skutków naruszenia jak i roszczenia o zasądzenie zadośćuczynienia pieniężnego lub stosownej sumy pieniężnej na cel społeczny, stanowi bezprawność działania. Bezprawne jest natomiast każde zachowanie sprzeczne z normami prawnymi a nawet porządkiem prawnym oraz zasadami współżycia społecznego bez względu na winę, a nawet świadomość sprawy. Natomiast wina sprawcy stanowi konieczną przesłankę żądania opartego na przepisie art. 448 kc. Osoba dochodząca zadośćuczynienia za śmierć osoby bliskiej na podstawie art. 448 kc winna ponadto wykazać istnienie więzi pomiędzy nią a osobą zmarłą stanowiącej jej dobro osobiste podlegające ochronie. (porównaj uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2011 r., III CZP 32/11, LEX nr 852341)

W tym miejscu podkreślić przy tym należy, że osoba dochodząca zadośćuczynienia za spowodowanie śmierci osoby najbliższej nie jest poszkodowana jedynie pośrednio. Ten sam czyn niedozwolony może bowiem wyrządzać krzywdę różnym osobom. Źródłem krzywdy jest zatem czyn niedozwolony, którego następstwem jest śmierć. Krzywdą wyrządzoną zmarłemu jest utrata życia, dla osób bliskich zaś jest to naruszenie dobra osobistego poprzez zerwanie więzi emocjonalnej, szczególnie bliskiej w relacjach rodzinnych. Również zatem osoba dochodząca ochrony na podstawie art. 448 kc może być poszkodowana bezpośrednio i dochodzić naprawienia własnej krzywdy, doznaney poprzez naruszenie jej własnego dobra osobistego. (patrz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2011 r., III CZP 32/11, LEX nr 852341)

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że więź rodzinna łącząca powodów ze zmarłymi rodzicami była bardzo silna. Dla powódki, która w chwili gdy doszło do wypadku była 17 – letnią dziewczyną i dla powoda, który w tym czasie był 14 – letnim chłopcem, rodzice byli najważniejszymi członkami rodziny i wzorcami do naśladowania. Z nimi bowiem zamieszkiwali i oni stanowili dla nich autorytety i wsparcie. Rodzice byli też dla powodów jej najbliższymi krewnymi.

Po śmierci rodziców powodowie nie mogli sobie poradzić z emocjami. Ich śmierć była dla nich poważnym ciosem, gdyż stracili nagle wszystkie osoby, które na co dzień się nimi opiekowały. Powódka po ich śmierci była nieszczęśliwa i samotna. Denerwowała ją przy tym okazywana jej litość i uważała, że nie jest ona dla niej konstruktywna. Nie mogąc poradzić sobie z emocjami zaczęła ona uciekać w alkohol i przez około pół roku nie kontrolowała swojego picia. Musiała ona szybko wyrosnąć, odnaleźć się w nowej sytuacji i być oparciem dla młodszego brata, który potrzebował jej wsparcia. Ponadto porzucić musiała plany utworzenia „małej gastronomii”, jakie snuła wcześniej z ojcem i w jakich realizacji miał on jej pomóc. Powód natomiast doznał silnej traumy na skutek tego, że jego rodzice zginęli na jego oczach a on nie mógł ich wydostać z płonącego samochodu. Stał się on zamknięty w sobie i nie chciał rozmawiać o rodzicach, bo przywoływało to w nim traumatyczne przeżycia. Na skutek śmierci rodziców i tym samym utraty

dorosłych opiekunów powód musiał zmienić miejsce zamieszkania i przenieść się z miasta na wieś. Poza tym musiał on zmienić szkołę na szkołę wiejską.

Powodowie nadal odczuwają samotność związaną z utratą rodziców i cały czas pielęgnują pamięć o nich. Przeżyta przez nią żałoba po śmierci rodziców była żałobą prawidłową, gdyż z czasem przystosowali się oni do codziennego życia.

Przerwanie silnych więzi emocjonalnych, jakie łączyły powodów z tak ważnymi dla nich osobami jak rodzice, na skutek ich tragicznej śmierci bez wątpienia wywołało u nich ból, cierpienie, poczucie krzywdy i osamotnienia a także zmiany w ich psychice polegające na wycofaniu się i zamknięciu się w sobie. Powodowie dochodzący roszczeń na podstawie art. 448 kc wykazali zatem istnienie więzi ze zmarłymi rodzicami stanowiących ich dobra osobiste podlegające ochronie.

W przedmiotowej sprawie bezspornym przy tym jest, że śmierć rodziców powodów pozostawała w adekwatnym związku przyczynowym z bezprawnym działaniem kierowcy samochodu J. B., który ze swojej winy spowodował wypadek, za którego zastępczą odpowiedzialność ponosi pozwany.

Ponieważ spowodowanie wypadku komunikacyjnego, w którym śmierć ponieśli rodzice powodów, było bezprawnym naruszeniem dóbr osobistych powodów w postaci prawa do życia w pełnej rodzinie i prawa do utrzymywania więzi rodzinnych, Sąd był uprawniony do przyznania im zadośćuczynień za doznane przez nich krzywdy.

W przedmiotowej sprawie pozwany podnosił jednak zarzut przedawnienia roszczenia powodów, co powodowało konieczność ustalenia czy zarzut ten jest zasadny. Roszczenie o zapłatę zadośćuczynienia na podstawie art. 448 kc jest bowiem roszczeniem majątkowym a jako takie ulega przedawnieniu.

Zdarzenie wywołujące szkodę, będące występkiem, miało miejsce w dniu 11 kwietnia 1997 r. W tamtym czasie kwestię przedawnienia roszczenia ze zbrodni lub występkę regulował nieobowiązujący już art. 442 § 2 kc, który stanowił, że jeżeli szkoda wynika ze zbrodni lub występkę, roszczenie o naprawienie szkody ulega przedawnieniu z upływem lat dziesięciu od dnia popełnienia przestępstwa bez względu na to, kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia.

Żądanie zapłaty zadośćuczynień za śmierć rodziców powodów zostało zgłoszone w pozwie wniesionym do sądu w dniu 20 marca 2017 r. a więc po upływie 10 lat od zdarzenia wywołującego szkodę wobec czego pozwany podnosił, że roszczenia powodów z tego tytułu są przedawnione.

Powodowie twierdzili natomiast, że roszczenia ich przedawnione nie są, gdyż doszło do przerwania biegu przedawnienia.

Jak wynika z art. 819 § 4 kc, w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy OC, bieg przedawnienia roszczenia o świadczenie do zakładu ubezpieczeń przerywa się także przez zgłoszenie zakładowi ubezpieczeń tego roszczenia lub przez zgłoszenie zdarzenia objętego ubezpieczeniem. Bieg przedawnienia rozpoczyna się na nowo od dnia, w którym zgłaszający roszczenie lub zdarzenie otrzymał na piśmie oświadczenie zakładu ubezpieczeń o przyznaniu lub odmowie świadczenia.

W przedmiotowej sprawie bezsporne jest, że zdarzenie objęte ubezpieczeniem zostało zgłoszone pozwanemu przez B. M. w dniu 5 czerwca 1997 r. W tej sytuacji stwierdzić należy, że bieg przedawnienia roszczeń z tego zdarzenia został przerwany.

Z kserokopii potwierdzeń wypłat odszkodowań z tego zdarzenia wynika jednocześnie, że wypłaty te nastąpiły w dniach 30 maja 1998 r. i 6 czerwca 1998 r. Ponieważ nie zachowała się bardziej szczegółowa dokumentacja dotycząca likwidacji szkody wnosić należy, bo jest to procedura standardowa, iż w czasie dokonywania tych wypłat nastąpiło też pisemne powiadomienie o przyznaniu odszkodowań. Termin przedawnienia roszczeń z tego zdarzenia drogowego zaczął wobec tego biec na nowo w dniu 6 czerwca 1998 r.

W dniu 10 sierpnia 2007 r. natomiast wszedł w życie art. 442¹ § 2 kc, który stanowi, że roszczenie o naprawienie szkody wynikłej ze zbrodni lub występkę ulega przedawnieniu z upływem lat dwudziestu od dnia popełnienia przestępstwa

bez względu na to, kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jak wynika przy tym z art. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny (Dz.U. Nr 80, poz. 538) do roszczeń o naprawienie szkody wynikłej ze zbrodni lub występku, powstałych przed dniem wejścia w życie tej ustawy, a według przepisów dotychczasowych w tym dniu jeszcze nie przedawnionych, stosuje się przepisy art. 442¹ kc.

Ponieważ bieg przedawnienia roszczeń odszkodowawczych wynikających z wypadku z dnia 11 kwietnia 1997 r. po przerwaniu biegu przedawnienia zaczął biec na nowo w dniu 6 czerwca 1998 r. a wynosił on 10 lat, w dniu 10 sierpnia 2007 r. roszczenia te nie były jeszcze przedawnione a zatem stosuje się do nich przepis art. 442¹ § 2 kc. Podniesiony zatem przez pozwanego zarzut przedawnienia tych roszczeń jest wobec tego niezasadny.

Jak wynika z art. 448 kc Sąd winien przyznać zadośćuczynienie w odpowiedniej wysokości. Ustalając zatem wysokość kwoty zadośćuczynienia uwzględnić należy doznaną przez pokrzywdzonego wstrząs psychiczny i cierpienia psychiczne wywołane śmiercią osoby bliskiej, poczucie osamotnienia i pustki po jej śmierci, rodzaj i intensywność więzi łączącej go ze zmarłym, rolę w rodzinie pełnioną przez osobę zmarłą, wystąpienie zaburzeń będących skutkiem śmierci osoby bliskiej, stopień, w jakim pokrzywdzony będzie umiał odnaleźć się w nowej rzeczywistości i zdolność do jej zaakceptowania, leczenie doznanej traumy oraz wiek pokrzywdzonego (patrz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2011 r., III CSK 279/10, LEX nr 898254).

Zważywszy na fakt, że krzywdę doznaną w wyniku śmierci osoby bliskiej bardzo trudno jest ocenić, każdy przypadek należy traktować indywidualnie z uwzględnieniem wszystkich okoliczności sprawy, przy czym ocena ta powinna opierać się na kryteriach obiektywnych a nie na wyłącznie subiektywnych odczuciach pokrzywdzonego. Zadośćuczynienie jest odzwierciedleniem w formie pieniężnej rozmiaru krzywdy i pełni funkcję kompensacyjną. Suma pieniężna przyznana z tego tytułu powinna stanowić przybliżony ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej. Powinna zatem ona wynagrodzić doznane cierpienia fizyczne i psychiczne oraz ułatwić przezwycięzenie ujemnych przeżyć, aby w ten sposób przynajmniej częściowo przywrócona została równowaga zachwiana na skutek popełnienia czynu niedozwolonego. Ta funkcja zadośćuczynienia ma istotne znaczenie przy ustalaniu jego wysokości. Ze względu na kompensacyjny charakter zadośćuczynienia jego wysokość musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną adekwatną do warunków gospodarki rynkowej. Rozmiar zadośćuczynienia może być odnoszony do stopy życiowej społeczeństwa, która pośrednio może rzutować na jego umiarkowany wymiar i to w zasadzie bez względu na status społeczny i materialny pokrzywdzonego. Przesłanka "przeciętnej stopy życiowej" społeczeństwa ma więc charakter uzupełniający i ogranicza wysokość zadośćuczynienia tak, by jego przyznanie nie prowadziło do wzbogacenia osoby uprawnionej, nie może jednak pozbawiać zadośćuczynienia jego zasadniczej funkcji kompensacyjnej i eliminować innych czynników kształtujących jego rozmiar. (patrz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2011 r., III CSK 279/10, LEX nr 898254, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2014 r., IV CSK 112/14, LEX nr 1604651)

Powodowie bez wątplenia pozostawali ze zmarłymi rodzicami w bliskich relacjach, tworząc z nimi zgodną rodzinę i byli z nimi bardzo związani emocjonalnie, na co wskazywały reakcje powódki na rozprawie i relacje świadków. Tragiczna śmierć rodziców powodów wywołała u nich reakcję żałoby i konieczność przystosowania się do funkcjonowania bez ich opieki i pomocy jaką, z uwagi na ich wiek, mogliby im świadczyć jeszcze przez wiele lat. Powodowie musieli przystosować się do zmian w życiu codziennym i zaakceptować zmianę ich opiekunów. Po śmierci rodziców musieli się zmierzyć z samotnością, bo nikt nie był im tak bliski jak rodzice. Ich śmierć była dla nich bardzo traumatycznym przeżyciem, nie wywołała jednak u nich wstrząsu psychicznego, który wymagałby podjęcia specjalistycznego leczenia. Poza tym z uwagi na upływ czasu od zdarzenia wywołującego krzywdę powodowie mieli możliwość oswojenia się z bólem po stracie rodziców i przystosowania się do sytuacji, w jakiej znaleźli się po ich śmierci. Sąd uznał zatem, iż zadośćuczynieniem, które zrekompensuje krzywdy powodów wynikające ze śmierci ich matki będzie zadośćuczynienie w kwotach po 80.000,00 zł na rzecz każdego z nich a zadośćuczynieniem, które zrekompensuje krzywdy powodów wynikające ze śmierci ich ojca będzie także zadośćuczynienie w kwotach po 80.000,00 zł na rzecz każdego z nich.

Sąd zasądził zatem od pozwanego na rzecz powódki zadośćuczynienie za śmierć matki w kwocie 80.000,00 zł i zadośćuczynienie za śmierć ojca w kwocie 80.000,00 zł (łącznie 160.000,00 zł) a w pozostałym zakresie żądanie powódki w zakresie zasądzenia zadośćuczynienia za śmierć matki i za śmierć ojca jako niezasadne oddalił.

Ponieważ powód otrzymał już od pozwanego zadośćuczynienie za śmierć matki w kwocie 18.000,00 zł i zadośćuczynienie za śmierć ojca w kwocie 18.000,00 zł, Sąd zasądził od pozwanego na jego rzecz tytułem zadośćuczynienia za śmierć matki różnicę pomiędzy zadośćuczynieniem należnym a jego wypłaconą częścią w kwocie 62.000,00 zł a tytułem zadośćuczynienia za śmierć ojca różnicę pomiędzy zadośćuczynieniem należnym a jego wypłaconą częścią w kwocie 62.000,00 zł (łącznie 124.000,00 zł) a w pozostałym zakresie żądanie powoda w zakresie zasądzenia zadośćuczynienia za śmierć matki i za śmierć ojca jako niezasadne oddalił.

Przyznane powodom kwoty zadośćuczynień, zdaniem Sądu, są adekwatne do rozmiaru ich cierpień i czasu ich trwania i uwzględniają nadal odczuwane przez nich negatywne emocje. Ponadto są one właściwe dla zatarcia negatywnych emocji lub co najmniej złagodzenia odczucia krzywdy i odpowiadają aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa a także rekompensują skutki zdarzenia, jakie powodowie będą odczuwać jeszcze w przyszłości.

Świadczenie z tytułu zadośćuczynienia, jak każde odszkodowawcze świadczenie pieniężne, podlega co do odsetek zasadom art. 481 § 1 kc. Zgodnie z tym przepisem, odsetki należą się wierzycielowi od chwili, gdy świadczenie pieniężne stało się wymagalne a dłużnik go nie spełnił. Dłużnik ma obowiązek spełnić świadczenie pieniężne dopiero od chwili, gdy wskazana została jego wysokość. Dopiero bowiem od tej chwili można mówić o "świadczeniu pieniężnym" w rozumieniu art. 481 § 1 kc.

Z charakteru świadczenia w postaci zadośćuczynienia, którego wysokość zależna jest od oceny rozmiaru doznanej krzywdy, ze swej istoty trudno wymiernej i zależnej od szeregu okoliczności związanych z następstwami naruszenia dobra osobistego, wynika, że obowiązek jego niezwłocznego spełnienia powstaje po wezwaniu dłużnika. (porównaj wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 września 1970 r. II PR 257/70, OSNC 1971/6/103).

Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych pozwany obowiązany był do zaspokojenia roszczenia powodów w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego zawiadomienia o szkodzie.

Roszczenia o zadośćuczynienia za śmierć rodziców zostały zgłoszone pozwanemu przez powódkę w postępowaniu dotyczącym likwidacji szkody w dniu 27 lipca 2016 r. Pozwany powinien zatem wypłacić je powódce najpóźniej w dniu 26 sierpnia 2016 r. Wobec powyższego Sąd uznał, iż pozwany pozostaje w opóźnieniu z ich zapłatą w związku z czym zasądził od niego na rzecz powódki zadośćuczynienia za śmierć rodziców z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 27 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty.

Roszczenia o zadośćuczynienia za śmierć rodziców zostały zgłoszone pozwanemu przez powoda w postępowaniu dotyczącym likwidacji szkody w dniu 19 lipca 2016 r. W dniu 26 lipca 2016 r. pozwany przyznał powodowi zadośćuczynienia za śmierć rodziców w kwotach po 18.000,00 zł. Dalszą ich część powinien on zatem zapłacić powodowi najpóźniej w dniu 18 sierpnia 2016 r. Wobec powyższego Sąd uznał, iż pozwany pozostaje w opóźnieniu z ich zapłatą w związku z czym zasądził od pozwanego na rzecz powoda zadośćuczynienia za śmierć rodziców z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty.

Powódka dochodziła pozwem zasądzenia kwoty 200.000,00 zł. Sąd uwzględnił jej żądanie w zakresie kwoty 160.000,00 zł. Jej żądania uwzględnione więc zostały w 80 %.

Na poniesione przez powódkę koszty procesu złożyły się wynagrodzenie pełnomocnika powódki w kwocie 5.400,00 zł ustalone stosownie do treści § 2 pkt 6 w zw. z § 15 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800 ze zm.) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł. Łącznie więc poniosła ona koszty w kwocie 5.417,00 zł.

Na poniesione przez pozwanego w sprawie z powództwa M. P. koszty postępowania złożyły się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w kwocie 5.400,00 zł ustalone stosownie do treści w § 2 pkt 6 zw. z § 15 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. poz. 1804 ze zm.) i połowa opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 8,50 zł. Łącznie więc poniósł on koszty w kwocie 5.408,50 zł.

Łącznie koszty postępowania w sprawie z powództwa M. P. wyniosły 10.825,50 zł. Powódka powinna ponieść 20 % tych kosztów a więc kwotę 2.165,10 zł. Ponieważ poniosła ona wyższe koszty, Sąd zasądził od pozwanego na jej rzecz kwotę 3.251,90 zł tytułem częściowego zwrotu kosztów procesu.

W sprawie z powództwa M. P. pozostała nie pokryta opłata od pozwu w kwocie 10.000,00 zł, gdyż powódka od jej uiszczenia została zwolniona a także koszty opinii biegłej w kwocie 757,97 zł i połowa kosztów świadków w kwocie 192,23 zł. Łącznie więc nie pokryte koszty procesu wyniosły 10.950,20 zł. Co do nie pokrytych kosztów procesu to Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz.U. z 2016, poz. 623 ze zm.) zasądził od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Sieradzu kwotę 8.760,16 zł, która stanowi 80 % tych kosztów i odpowiada stosunkowi, w jakim pozwany przegrał sprawę a na podstawie 113 ust. 2 powołanej ustawy zasądził od powódki na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Sieradzu 20 % tych kosztów czyli kwotę 2.190,04 zł i kwotę tą nakazał ściągnąć z zasądzonego od pozwanego na rzecz powódki roszczenia.

Powód dochodził pozwem zasądzenia kwoty 164.000,00 zł. Sąd uwzględnił jego żądanie w zakresie kwoty 124.000,00 zł. Jego żądania uwzględnione więc zostały w 76 %.

Na poniesione przez powoda koszty procesu złożyły się wynagrodzenie pełnomocnika powoda w kwocie 5.400,00 zł ustalone stosownie do treści § 2 pkt 6 w zw. z § 15 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800 ze zm.) oraz opłata skarbowa od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł. Łącznie więc poniósł on koszty w kwocie 5.417,00 zł.

Na poniesione przez pozwanego w sprawie z powództwa J. M. (1) koszty postępowania złożyły się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w kwocie 5.400,00 zł ustalone stosownie do treści w § 2 pkt 6 zw. z § 15 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. poz. 1804 ze zm.) i połowa opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 8,50 zł. Łącznie więc poniósł on koszty w kwocie 5.408,50 zł.

Łącznie więc koszty postępowania w sprawie z powództwa J. M. (1) wyniosły 10.825,50 zł. Powód powinien ponieść 24 % tych kosztów a więc kwotę 2.598,12 zł. Ponieważ poniósł on wyższe koszty Sąd zasądził od pozwanego na jego rzecz kwotę 2.818,88 zł tytułem częściowego zwrotu kosztów procesu.

W sprawie z powództwa J. M. (1) pozostała nie pokryta opłata od pozwu w kwocie 8.200,00 zł, gdyż powód od jej uiszczenia został zwolniony a także koszty opinii biegłej w kwocie 693,19 zł i połowa kosztów świadków w kwocie 192,24 zł. Łącznie więc nie pokryte koszty procesu wyniosły 9.085,43 zł. Co do nie pokrytych kosztów procesu to Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz.U. z 2016, poz. 623 ze zm.) zasądził od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Sieradzu kwotę 6.904,93 zł, która stanowi 76 % tych kosztów i odpowiada stosunkowi, w jakim pozwany przegrał sprawę a na podstawie 113 ust. 2 powołanej ustawy zasądził od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Sieradzu 24 % tych kosztów czyli kwotę 2.180,50 zł i kwotę tą nakazał ściągnąć z zasądzonego od pozwanego na rzecz powoda roszczenia.

Łącznie zatem Sąd zasądził od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Sieradzu kwotę 15.665,09 zł tytułem częściowego zwrotu kosztów procesu wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa.